

Mitt parti finns kvar, men inte människosynen

Jag har insett att man kan bli politiskt hemlös utan att ens parti upphört existera. Det är märkligt att känna sorg över något som fortfarande finns kvar. Ett parti kan fortfarande ha samma namn, samma färger och samma människor i tv-rutan – och ändå vara helt borta.

Kanske är det därför jag känt en ambivalens inför valet de senaste gångerna. Som om jag letat efter något jag en gång kände igen, men som långsamt försvunnit framför ögonen på mig. Inte över en natt. Inte genom ett dramatiskt uppbrott. Utan steg för steg, ord för ord, gräns för gräns.

JAG HAR ALDRIG trott på perfekta partier. Politik är kompromisser och svåra avvägningar. Men jag trodde på ett politiskt sammanhang som bar på något större än makt. Ett socialliberalt ideal där människors frihet och samhällets ansvar gick hand i hand. Där entreprenörskap, företagsamhet och människors drivkraft aldrig stod i motsats till solidaritet.

Där det var självklart att människor får lyckas, bygga företag och tjäna pengar – men där det också var självklart att samhället bär när livet förändras eller kräver det.

För livet ser olika ut för oss alla och kan dessutom förändras i en handomvändning. Ingen människa går genom livet helt oberoende av andra. Vi behöver alla stöd, i olika form och vid olika tidpunkter. Ibland mer, ibland mindre och ibland för alltid. Det är vårt gemensamma ansvar, och samhällets, att trygga det.

DET VAR I engagemanget för personlig assistans jag tydligast kände igen det parti jag trodde på. Där blev människosynen konkret.

” Den största förändringen syns inte alltid i partiprogram eller talarstolar. Den syns i vilka människor man börjar söka stöd hos. Vilka idéer man är villig att normalisera.

Där handlade frihet inte om att klara sig utan andra människor, utan om möjligheten att leva sitt liv på egna villkor.

Jag stannade länge. För att jag trodde att vissa värderingar var orubbliga. Att det fanns gränser man inte passerade. Att människovärde, humanism och solidaritet inte var något man kompromissade bort för maktens skull.

Desperationen har blivit tydlig. När ett parti tappar sin riktning börjar det ibland söka överlevnad snarare än övertygelse. Rädslan för att försvinna har blivit större än viljan att stå fast vid det man en gång var.

För den största förändringen syns inte alltid i partiprogram eller talarstolar. Den syns i vilka människor man

FOTO: PRIVAT

Sabina Soldati

Bor: I Gustavsberg.

Familj: Sönerna Leo, 24 och Andreas 22. Sambo Mats med sonen Philip, 21.

Yrke: Kommunikationskoordinator på STIL, Stiftarna av independent living i Sverige.

börjar söka stöd hos. Vilka idéer man är villig att normalisera. Vilka röster man plötsligt tycker är rimliga att samarbeta med för att behålla inflytande och makt.

Och till slut står man där och inser att något viktigare än politiska positioner gått förlorat. Något som en gång kändes som själva själen i projektet.

OCH KANSKE ÄR det just där sorgen ligger.

Inte bara i att ett parti förändrats, utan i att ett helt politiskt klimat gjort det. Att idéer som en gång betraktades som självklara – att frihet också kräver stöd, att solidaritet är en styrka och att samhället har ansvar när livet förändras eller kräver det – nu allt oftare beskrivs som naiva.

Jag känner inte längre igen språket. Inte människosynen heller.

Fasaden är densamma. Men jag känner mig inte hemma där längre. ●

2 TIPS FRÅN SABINA

1 ARTIPELAG

Ta en tur till Artipelag och promenera längs den 1 kilometer långa tillgängliga strandpromenaden. Avsluta med god mat eller fika i restaurangen eller caféet. Info: <https://artipelag.se/>

2 SOMMARTIPS!

Kall vattenmelon är bland det godaste som finns i värmen. Allra bäst brukar de stora, solmogna melonerna på torget vara.

